

Arrest

nr. 312 991 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 29 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 14 februari 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoekende partij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in haar hoofde heeft kunnen vaststellen.

In het verzoekschrift werpt verzoekende partij op dat zij met psychologische problemen kampt ingevolge de feiten die zij meemaakte in haar land van herkomst en in Portugal waar zij internationale bescherming kreeg toegekend, maar legt hiervan geen enkel medisch attest bij zodat zij bij loutere beweringen blijft. Verzoekende partij maakte overigens op de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden). Zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van psychologische problemen niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch omwille van enige andere reden. Ook op het CGVS maakte zij geen dergelijke noden kenbaar; haar advocaat evenmin.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekende partij was immers in staat om accuraat, concreet en uitgebreid op de haar gestelde vragen te antwoorden en kon de redenen van haar vrees op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten.

Gelet op voorgaande, toont verzoekende partij niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Portugal voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Portugal werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.1. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist dit weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Portugal wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt. Verzoekende partij betwist niet dat aan haar in Portugal internationale bescherming werd toegekend maar houdt aan dat deze bescherming niet effectief is. In zoverre zij in het verzoekschrift de situatie over haar sociale rechten aangaande de werkgelegenheid, huisvesting, toegang tot taallessen in Portugal aanklaagt en dienaangaande naar de landeninformatie verwijst blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Portugal haar sociale rechten wel degelijk kon uitoefenen. In dit verband verwijst de Raad naar verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat haar sociaalassistent werk voor haar had gevonden in een kippenfabriek waar zij een half jaar werkte. Hierna werkte verzoekende partij gedurende enkele maanden als een fruitplukker (NPO, p. 13). Ook verzoekers vrienden, waarbij zij verbleef, hadden werk (NPO, p. 13). Op de vraag van de protection-officer of verzoekende partij zelf stappen heeft ondernomen om werk te vinden gaf zij aan dat zij enkel haar curriculum vitae indiende bij een interim-bureau, maar dat ze haar niet opbelden. Verzoekende partij nam geen initiatief hen zelf op te bellen. Als verklaring hiervoor geeft zij aan dat haar Engels niet goed genoeg is alsook haar Portugees (NPO, p. 18). Gevraagd of er geen mogelijkheid was om taallessen te volgen, meent verzoekende partij van niet. Waarom het dan voor haar niet mogelijk was om les te volgen, weet zij echter niet (NPO, p. 15-16). Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat de school waar de taal cursus werd gegeven makkelijk te bereiken was met de fiets maar desondanks ging zij er nooit naartoe om informatie hierover te krijgen (NPO, p. 16). Haar beklag over het feit dat zij geen vast arbeidscontract kreeg neemt derhalve niet weg dat zij effectief toegang had tot de Portugese arbeidsmarkt. Waar verzoekende partij voorts de situatie met huisvesting in Portugal aanklaagt verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waar dienaangaande terecht als volgt wordt besloten: "Tot slot geeft u ook aan dat u bij een eventuele terugkeer naar Portugal zou leven op straat (NPO, p.21). Zo verklaart u dat u er ook niet in slaagde om tijdens uw verblijf in Portugal een woonplaats te vinden. U verbleef daarom vaak bij vrienden die wel een woonplaats hadden, maar kon daar niet blijven omdat de huureigenaar dit niet wilde (NPO,p.19). Ook met andere collega's iets huren, bleek geen optie te zijn voor u, want zij hadden immers samen al een huis gevonden (NPO, p.17). Ook hier getuigen uw verklaringen dat de mogelijkheid wel bestaat om als vluchteling te huren in Portugal." Uit verzoekers verklaringen kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat haar sociale rechten in Portugal niet worden gerespecteerd en dat zij niet kon genieten van de basisrechten evenals van een effectieve bescherming.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Portugal en verzoekers betoog dat zij in Portugal geen beroep kon doen op een effectieve bescherming, dat zij slachtoffer werd van slechte behandelingen en discriminatie vanwege de autoriteiten waardoor zij in een toestand van verregaande deprivatie terecht kwam, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Portugal buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Portugal.

5.2. Voorts wijst verzoekende partij in haar verzoekschrift erop dat haar Portugese verblijfskaart, die volgens haar eigen verklaringen verloren is geraakt, inmiddels verlopen is. Zij verwijst naar de moeilijkheden in verband met de vernieuwing van haar verblijfsvergunning en citeert dienaangaande uit de beschikbare landeninformatie. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij internationale bescherming wordt toegekend in Portugal. De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan

bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Portugal heeft verlaten en er sindsdien niet meer officieel verblijft, kan niet worden afgeleid dat verzoekende partij er niet langer over internationale bescherming beschikt. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Portugal nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoekende partij er niet zou kunnen naar terugkeren.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoekende partij verder niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Portugal de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een verlenging/hernieuwing van de Portugese verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen (AIDA Country Report: "Residence permit", update mei 2023, p. 144) maar verzoekende partij toont niet aan dat zij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat zij de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Zo kon verzoekende partij werken en had zij groot netwerk van kennissen en vrienden die haar hielpen en waar zij bij kon verblijven. Bovendien kreeg zij financiële steun van de Portugese overheid (NPO, p.20). Daarnaast blijkt uit de landeninformatie die verzoekende partij zelf aanhaalt in haar verzoekschrift dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten (AIDA Country Report: "Residence permit", update mei 2023, p. 144).

5.3. Verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Portugal. Het komt verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Portugal. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat zij in geval van terugkeer naar Portugal vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Waar verzoekende partij erop wijst dat het ontbreken van de mogelijkheid tot gezinshereniging in Portugal, quod non (zie infra), haar psychologisch in een zeer delicate positie brengt, zonder deze voorgehouden psychologische problemen evenwel enigszins te staven, toont zij niet in concreto aan dat haar levensomstandigheden vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in Portugal de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk een dermate kwetsbaar profiel te hebben dat belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengt noch te beschikken over een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Portugal. Verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Portugal, dit mogelijks met de hulp van de Portugese autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot of zou kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

5.4. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift het ontbreken van de mogelijkheid tot gezinshereniging in Portugal voor internationaal beschermde personen aanklaagt waardoor zij meent dat in Portugal artikel 8 van het EVRM miskend wordt blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus in Portugal over het recht op gezinshereniging beschikken. (AIDA Country Report: Portugal, update mei 2023, p. 154). Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat personen met een vluchtelingenstatus, zoals in casu, vrijgesteld zijn van de algemene verplichting om een bewijs van huisvesting en inkomen voor te leggen in het kader van een procedure tot gezinshereniging (AIDA Country Report: Portugal, update mei 2023, p. 154). Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoekende partij nooit een poging heeft ondernomen om in Portugal een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift over het ontbreken van de mogelijkheid tot gezinshereniging en in dat verband aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet dienstig. Volledigheidshalve herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. De bestreden beslissing strekt er niet toe verzoekers gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

6. Betreffende het voordeel van de twijfel, waarnaar verzoekende partij nog verwijst, stipt de Raad aan dat het aan verzoekende partij toekomt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Zij blijft evenwel geheel in gebreke. De Raad merkt op dat een louter theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, geenszins van die aard is om de concrete motieven te ontkrachten, noch om een geoordeelde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Portugal worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Portugal zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 juli 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord.

Verzoekende partij stelt dat de verlenging of vernieuwing van haar Portugese verblijfsdocumenten een lange periode kan innemen. Het AIDA-rapport bevestigt de moeilijke situatie. Het is onterecht en onmogelijk om van haar te verwachten dat ze een negatief bewijs levert, nl. dat ze geen verblijfsrecht meer heeft in Portugal. Ze wijst op de ongelijke behandeling van erkende vluchtelingen t.a.v. Portugese burgers. Ze meent dat het onterecht is om uit illegaal en slecht betaald werk af te leiden dat zij in Portugal kan werken en er een leven kan opbouwen. Voor het overige volhardt ze in haar verzoekschrift.”

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 juni 2024.

5.1. Met de opmerking dat het onterecht en onmogelijk is om van hem te verwachten dat hij een negatief bewijs levert, namelijk dat hij geen verblijfsrecht meer heeft in Portugal, gaat verzoeker eraan voorbij dat in de beschikking niet wordt gesteld dat dergelijk negatief bewijs wordt verwacht, doch dat daarentegen wel wordt verwacht van verzoeker om aan te tonen dat hij in zijn persoonlijke, individuele situatie aantoonbaar dat bij het verstrijken van de geldigheid van zijn verblijfsdocumenten hij deze niet zou kunnen vernieuwen/verlengen mits het daartoe zelf ondernemen van de nodige (administratieve) stappen. De Raad verwijst naar hetgeen hierover in de beschikking in punt 5.2. uitgebreid wordt vastgesteld en uiteengezet, waarbij o.a. wordt geoordeeld: *“Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoekende partij verder niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Portugal de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen. De Raad erkent dat een*

verlenging/hernieuwing van de Portugese verblijfsdocumenten een lange periode in beslag kan nemen (AIDA Country Report: "Residence permit", update mei 2023, p. 144) maar verzoekende partij toont niet aan dat zij deze periode niet zou kunnen overbruggen. Er blijkt niet dat zij de zelfredzaamheid en sociale ondersteuning of netwerk zou ontberen om hieraan het hoofd te bieden. Zo kon verzoekende partij werken en had zij groot netwerk van kennissen en vrienden die haar hielpen en waar zij bij kon verblijven. Bovendien kreeg zij financiële steun van de Portugese overheid (NPO, p.20). Daarnaast blijkt uit de landeninformatie die verzoekende partij zelf aanhaalt in haar verzoekschrift dat tijdens deze wachtperiode statushouders een ontvangstbewijs ontvangen van hun verblijfsaanvraag en dat dit ontvangstbewijs toegang geeft tot bepaalde rechten (AIDA Country Report: "Residence permit", update mei 2023, p. 144)." Verzoeker brengt ter zitting geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die thans anders doen oordelen.

5.2. In de beschikking wordt tevens aan de hand van allerlei concrete vaststellingen gesteld dat verzoeker zijn sociale rechten in Portugal wel degelijk kon uitoefenen. Hierbij wordt o.a. gewezen op het feit dat verzoeker via zijn sociaal assistent in Portugal werk vond in een kippenfabriek waar hij een half jaar werkte, het feit dat hij nadien enkele maanden als fruitplukker werkte en dat ook verzoekers vrienden, bij wie hij verbleef, er werk hadden. Tevens wordt gewezen op het gebrek aan inspanningen vanwege verzoeker om zelf het nodige te doen om via een interim-bureau toegang tot (ander) werk op de Portugese arbeidsmarkt te zoeken alsook dat verzoeker geen afdoende uitleg kan bieden waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om in Portugal taallessen te volgen, die de zoektocht naar werk vergemakkelijken zoals hij zelf aangaf. Uit verzoekers verklaringen zelf blijkt ook dat statushouders in Portugal wel degelijk toegang hebben tot huisvesting.

Met de louter algemene opmerking ter zitting dat het onterecht is om uit illegaal en slecht betaald werk af te leiden dat hij in Portugal kan werken en er een leven kan opbouwen, toont verzoeker het tegendeel niet aan. Hij doet met zulke algemene uitleg geen afbreuk aan de concrete vaststellingen, waaruit blijkt dat hij in Portugal wel degelijk toegang heeft tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale voordelen zoals o.a. financiële steun die hij kreeg van de Portugese overheid. Verzoeker toont niet aan dat hij thans als begunstigde van internationale bescherming in Portugal geen toegang meer zou hebben tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status, zoals inzake de toegang tot onder meer de arbeidsmarkt. Bovendien komt het verzoeker toe als statushouder om bij een eventueel gebrek aan dan wel gebrekkige toegang hiertoe dit in Portugal aan te kaarten. Verzoeker toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn en dat hij de middelen die zijn status en het recht hem hiertoe bieden afdoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput.

5.3. Verzoeker laat na zijn algemene opmerking omtrent de ongelijke behandeling van erkende vluchtelingen ten aanzien van Portugese staatsburgers verder concreet toe te lichten, toe te spitsen en *in concreto* met betrekking tot zijn eigen persoonlijke situatie aan te tonen.

Hij toont met zulke algemene beweringen niet aan dat zijn situatie als statushouder in Portugal een was van of dat bij terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, zoals geduid door het Hof van Justitie in zijn relevante rechtspraak die in de beschikking wordt aangehaald, dreigt.

5.4. Verzoeker volhardt voor het overige in zijn verzoekschrift, zonder voorts nog enige concrete repliek met betrekking tot de inhoud van de beschikking van 13 juni 2024 aan te voeren.

6. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voren waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Portugal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS